

V. Jugement du Tribunal du travail d'Anvers, section Malines, 14 juin 2018

Article 328 de l'arrêté royal du 3 juillet 1996 portant exécution de la loi relative à l'assurance obligatoire soins de santé et indemnités, coordonnée le 14 juillet 1994

Si les prestations sont prescrites, le fonctionnaire dirigeant du Service du contrôle administratif de l'INAMI peut suspendre la prescription si la force majeure est démontrée. La force majeure présuppose que l'événement invoqué est étranger à la personne contre laquelle le délai de prescription court et exige également que le délai de prescription n'ait pu être évité. Si l'assuré social avait, en l'occurrence, vérifié son compte en bon père de famille, il aurait pu constater qu'il lui manquait un jour d'indemnisation et en demander le paiement à temps à la mutualité, ce qu'il n'a pas fait. L'ignorance ne constitue pas un cas de force majeure, ni une cause d'excuse. La force majeure n'est pas démontrée.

Numéro de rôle 18/42/A

... c./INAMI et O.A.

...

2. Voorwerp

Met een verzoekschrift, neergelegd ter griffie van deze rechtbank op 25 januari 2018, vordert eiser de veroordeling van tweede verweerder tot het betalen van de som van 31,44 EUR, één uitkeringsdag 8 november 2013, en de gerechtskosten.

3. Feiten

Eiser was arbeidsongeschikt vanaf 4 mei 2012 en diende zich aan te bieden op de controleraadpleging van 16 april 2013 bij de Geneeskundige raad voor Invaliditeit van het RIZIV.

Daar eiser zich niet aanbood, werd de uitbetaling van de ziekte-uitkeringen geschorst vanaf 16 april 2013.

Op 8 november 2013 heeft de Geneeskundige Raad voor Invaliditeit van het RIZIV de redenen van afwezigheid onderzocht en beslist dat het recht op ziekte-uitkeringen werd hersteld vanaf 8 november 2013.

Vanaf 15 november 2013 werd eiser opnieuw arbeidsgeschikt bevonden.

Door tweede verweerder werd op 12 mei 2014 een bedrag van 125,76 EUR op de rekening van eiser gestort met de vermelding 5409685 UITK11/2013.

In het kader van een andere procedure stelde eiser in april 2017 vast dat hij eigenlijk geen uitkering had ontvangen voor de dag van 8 november 2013. Het gaat om een bedrag van 31,44 EUR.

Met een brief van 30 mei 2017 verzocht V.I. de leidend ambtenaar van de Dienst voor administratieve controle om in toepassing van artikel 328 van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 een toestand van overmacht te erkennen in hoofde van eiser opdat de uitkering wegens arbeidsongeschiktheid voor de dag van 8 november 2013 alsnog uitbetaald zou kunnen worden.

Bij beslissing van 27 oktober 2017 stelde de leidend ambtenaar van de Dienst voor administratieve controle van het RIZIV betrokkene in kennis van de beslissing tot weigering van de erkenning van de toestand van overmacht.

Tegen deze beslissing tekende eiser beroep aan. Bovendien vordert hij de betaling van de ziekte-uitkering voor 8 november 2013.

4. Ontvankelijkheid en beoordeling

Het verzoekschrift is regelmatig naar vorm en werd tegen de beslissing van 27 oktober 2017 van de leidend ambtenaar van de Dienst voor administratieve controle van het RIZIV ingediend binnen de beroepstermijn van drie maanden zoals voorzien in artikel 23 van de wet van 11 april 1995 tot invoering van het handvest van de sociaal verzekerde.

Deze vordering van eiser is ontvankelijk.

Eiser vordert echter eveneens de uitbetaling van de ziekte-uitkering voor de dag van 8 november 2013.

Overeenkomstig artikel 174, 1° van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 verjaart de vordering tot betaling van de prestaties der uitkeringsverzekering twee jaar na het einde van de maand waarop de uitkeringen betrekking hebben.

Krachtens hetzelfde artikel, voorlaatste alinea, wordt deze verjaring geschorst door overmacht.

Artikel 328 van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 bepaalt dat de leidend ambtenaar van de Dienst voor Administratieve controle oordeelt over het bestaan van overmacht.

De leidend ambtenaar van de Dienst voor Administratieve controle besliste dat er *in casu* geen sprake is van overmacht.

Ter zitting beroept eiser zich op de volgende elementen om overmacht te weerhouden:

1. Erkenning van de arbeidsongeschiktheid van 8 november tot en met 14 november 2013 door het RIZIV;
2. Nalatigheid van V.I.;
3. Onwetendheid van eiser over de samenstelling van het uitgekeerde bedrag.

De raadsman van eiser wijst erop dat gelet op de erkenning van arbeidsongeschiktheid door de mutualiteit, bij deze laatste de plicht lag om een correcte uitbetaling van de ziekte-uitkeringen te doen. Deze nalatigheid is pas aan het licht gekomen in het kader van een andere procedure die eiser tegen dezelfde verweerders heeft gevoerd. Volgens eiser ligt de fout volledig bij zijn mutualiteit.

De rechtbank is het hier niet mee eens.

Door tweede verweerder werd een bedrag aan ziekte-uitkeringen voor de periode in november 2013 op de rekening van eiser gestort op 12 mei 2014. Op dat ogenblik kon eiser dit bedrag nakijken of hieromtrent informatie vragen aan zijn mutualiteit. Hij heeft dit niet gedaan.

Eiser reageerde laattijdig om vooralsnog de uitkering voor 8 november 2013 te vragen vermits inmiddels zijn recht op deze uitkering is verjaard.

In casu is er geen omstandigheid die overmacht uitmaakt, immers dit feit dient vreemd te zijn aan de persoon tegen wie de verjaring loopt en overmacht vereist dat de verjaring niet had kunnen worden vermeden.

Had eiser als een goed huisvader zijn rekening gecontroleerd, dan had hij kunnen vaststellen dat er één dag te weinig was uitbetaald en had hij de betaling hiervan tijdig kunnen vragen.

Onwetendheid maakt geen overmacht uit en is evenmin een verschoningsgrond.

In deze zaak zijn geen elementen voorhanden van aard de bestreden beslissing te vernietigen.

De vordering van eiser tegen de beslissing van 27 oktober 2017 van eerste verweerder is derhalve ongegrond.

De vordering van eiser tegen tweede verweerder tot betaling van het bedrag van 31,44 EUR is onontvankelijk ingevolge verjaring.

6. Beslissing

De Rechtbank

Recht doend op tegenspraak ten aanzien van eiser en eerste verweerder en bij verstek ten aanzien van tweede verweerder.

Verklaart de vordering tegen de beslissing van 27 oktober 2017 van de leidend ambtenaar van de Dienst voor administratieve controle van het RIZIV onontvankelijk doch ONGEGROND.

Verklaart de vordering tot betaling van het bedrag van 31,44 EUR door tweede verweerder ONONTVANKELIJK ingevolge VERJARING.

Veroordeelt tweede verweerder met toepassing van artikel 1017, tweede lid Ger. W. tot de kosten van het geding. Stelt vast dat tot op heden door partijen geen kosten werden begroot.

...